

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 181. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137149090896/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

synes jeg ordentligt at jeg faaer Noget mod hende. Men De siger det af Spøg. De vil drille mig, som De saa ofte har gjort. Snart skulle vi skilles ad! om to Maaneder er jeg ikke længer her i *Danmark!* to lange Aar ude --! hvor meget kan der ikke skee i disse? Vil De tænke paa mig? Ret tænke paa mig, Frøken?» Han bøiede sig og kyssede hendes Haand.

Sophie blev blodrød. Begge taug.

»Staae I to her!» sagde Moderen, som kom fra Sidegangen.

Otto bøiede sig dybere og knækkede en af de smukke Levkøier, som hang ud over Rabatten.

»Tager De *Louises* kjæreste Blomster?» sagde hun smilende. »Dette Bed er der just lyst Fred over!»

»Jeg var saa uheldig at knække den!» sagde *Otto* forvirret.

»Det var den mørkerøde Nellike, han vilde plukke til min Krands paa Middagsbordet!» sagde *Sophie*. »Naar han tog den, havde jeg min Samvittighed fri!»

Og de spadserede alle tre, de talte om Kirsebær, Stikkelsbær, Lærredet paa Blegen og om den varme Sommerdag.

Om Aftenen sad *Eva* og begge Søstrene ved deres Haandarbeide, *Otto* og *Vilhelm* havde taget Plads ved Siden af. Der taltes om *Kjøbenhavn*.

Sophie vidste at fremsætte en Mængde komiske Smaatræk, hun havde grebet hos de unge Damer der. *Otto* gik over i hendes Ideer, og vidste snildt at understøtte det, hun fremsatte. Hvad der egentlig interesserede den qvindelige Ungdom, blev nu bragt paa Bane.

»I det Pigen bliver confirmeret vaagner allerede Sværmeriet!» sagde *Otto*. »Man sporer en Slags Henbøien mod det mandlige Hjerter. Endnu tør hun ikke ret udtale den, uden for to Fremmede: Præsten og Doctoren. De to sværmer hun for, især den første; han staaer hun i et Slags aandelig Rapport til. Hans legemlige Elskværdighed smelter over i den Aandelige. Hendes første Kjærlighed kan man saaledes bedst kalde *Præste-Kjærligheden*.»

»Det er ypperlig sagt!» udbrod *Sophie*.

»Han prædiker sig dybere ind i Hjørtet!» vedblev *Otto*. »Hun smelter i Taarer, kysser hans Haand, gaaer i Kirke, men ikke for Guds Skyld, men for den søde Præst!»

»O det kjender jeg saa godt!» sagde *Sophie* og loe.

»Fy, det mener Du ikke med!» sagde *Louise*. »Og jeg veed ikke,